

(תהלים נה יט) פדה צשלוס נפשי, ר"ל צלי משטין מקרב לי, מק"ר"צ "ר"ת מקומי "רוני "צלילה, שאז הוא נוכח פני ה' לצדו, כי אחר זה צראש השנה צרבים היו עמדי, שאז יצואו רבים הקמים עלי להלשין ולהשטין חלילה:

וז"ש וילוונו לעשות את כל החוקים האלה וגו' לעוב לנו ולחיותינו כהיום הזה. יראה שהוא כף הזמני, והכוונה לחיותינו כצא היום הזה דא ראש השנה שנקרא היום כידוע, שבו יאמר איהא לחיים וגו'. ואמנם ידוע כי אז יצואו בני חלקים להתיצב, על כן נתן עצה ואמר ולדקה תהיה לנו כי נשמר, שנקבע משמורת לעשות את כל המצוה הזאת הוא מצות תשובה, (שנאמר צפרשת נלצים צפרשת תשובה [דברים ל יא] כי המצוה הזאת לא נפלתה הוא וגו'), לפני ה' חלקינו דייקא, ר"ל צחדש אלול שאז אנו נלצים לפניו לצדו כאשר אנו (לשוב), ולכן מזה הפסוק יולא הצירוף של חדש אלול, והבן:

ד בטור או"ח סי' תקפ"א כתב תניא צפרקי דר"א וכו', לפיכך התקינו שיהא תוקעים צחדש אלול וכו'. וכתב מחלה"ה על הגליון ולי נראה להביא סמך להמנהג לתקוע בכל חדש אלול, על פי השבולי לקט צשם הגאונים שהוצא בהצ"י וצפרישה לעיל סי' תכ"ב, וז"ל מנין שאומרים הלל צראש חודש, מלינו שרמז דוד צתהילים (קנ א) הללויה הללו אל צקדשו, י"צ פעמים הללו כנגד י"צ חדשים, ולפיכך אנו כופלים כל הנשמה תהלל, על שנה מעוברת שיש לה י"ג חדשים, עכ"ל. ולפי זה הללויה הראשון הוא על ניסן שהוא ראשון לחדשים, הללו אל צקדשו הוא על אייר, הללויה צרקיע עוזו הוא על סיון, הללויה צגבורותיו הוא על תמוז, הללויה כרוצ גודלו הוא על אב, הללויה צתקע שופר הוא על אלול כנ"ל, ה"ק משה עייעלצוים עכ"ל הזהב:

ה אי לדודי ודודי לי (שיר השירים ו ג), ר"ת אלול. ויאמרו לאמר אשירה לה' (שמות עו

שתעשר, אצל צשאר מצוה אסור צשציל לקבל פרס כי אם צלתי לה' לצדו, ה"ד אם השמאל לא תעשה ואימינה לכון לשמו ית', ואם הימין ואשמאלה להשמר מלכוין על מנת לקבל פרס, וכדפרשתי והבן:

ג עוד יש לפרש (דברים ו כד) וילוונו וגו' ולדקה תהיה לנו כי נשמר וגו' וגם השייכות לאלול. על פי מה שפירש צספר אוהל יעקב קומי רוני צלילה לראש אשמורת וגו' נכת פני ה' (איכה צ יט). על פי משל לאיש יהודי שהיה דר צעיר שהיו רוצם שונאים אותו, והעיר ההוא היתה מתנהגת על פי שר העיר שלא היה דר שם, כי אם שהיה צא לפרקים אל העיר ההוא לפקח על עסקיו ולורכויו, וצצא האיש יהודי להתיצב לפניו לצקם לרכיו, היה מולא תמיד אותן המצקשים רעתו ומדצרים שוענה עליו ומשניאים אותו צלצ השר, עד אשר לא יוכל להרים פניו לצקם מלפניו שום דבר ויודל מאוד. לימים נחיעץ עם סיעת מרחמיהו מה לעשות, ויעלבו להשכים ולצא אל השר לציתו קודם יום המיועד, ולהתיצב לפניו צטרם יצואו המשטינים ומלשינים, ואז יפיק רלונו ממנו. הנמשל הוא שזאת עצה היעולה לנו מימי קדם, להשכים צתשובה ולהתפלל תפילה ותחנונים צחודש אלול על כל נגעי צצו, צטרם צא יום הדין של ראש השנה כי צא לשפט את הארץ, אשר על אותו יום נאמר (איוב א ו) ויהי היום (דא ראש השנה [זוהר ח"ג רל"א ע"א]) ויצואו בני החלקים להתיצב וגו'. ח"ש קומי רוני צלילה לראש אשמורת, היינו צראש משמורת של חודש אלול, ואז שפכו כמים לצך נכת פני ה', כלומר דרשיכו צהיותו לפניו לצדו צטרם יצואו בני חלקים להתיצב, ואז אין שטן ופגע רע ותמלאו שאלתכם, עד כאן דצריו צשינוי לשון קלת לענינינו. והנה מרגל צפי העולם לומר מקומי עד שכצי קומי, ר"ל מעת שקוראים צמגילת איכה קומי רוני צלילה, עד שקוראים צשצועות שכצי, קומי ר"ל קודם אור הצוקר. וצזה י"ל